

כמה חם / אריק איינשטיין

קיץ בא ושוב לה חם
בואי ונפרח לים
רק אני ואת, היט והשמיים

קיץ בא ושוב לה חם
בואי נשאר היט
שם בתוך החוף,
הכי קרוב למים

נעים לרבוץ בחוף איתך
כמה חם, אני אוהב אותך
והיט הלה כולו שלך
ויש לי זמן
כמה חם!

צרב בא ולה צוד חם
בואי נכנס לים
איק שנהיה בתאום
כבר בין צרביים
צרב בא ולה צוד חם
בואי נכנס לים
שם בתוך החוף,
הכי קרוב למים.

עלון מס' 1465 – 24/7/15

פתיח

מה אפשר להגיד על יולי שלא נאמר על יוני ולא על מאי. אכן חודש חם, כמו שכתוב בספרים. לא חם יותר, גם לא פחות, בטח לא שרבי, כי שרבים הם סימפטום של עונת מעבר. יש באשדות לא מעטים שמעדיפים את הקיץ על פני החורף, תשאלו את עדה לשם, והיא לא היחידה. תשאלו את הטווסים שמתקבצים בכמויות שקשה לאמוד את מספרם, כי הוא גדל כמעט מדי יום. אז אפילו הטווסים, המנוצים מכף רגל ועד זנב הסתגלו באופן מופלא לקיץ האשדותי שמסתבר שהוא לא כזה נורא כמו שחושבים התלאביבים.

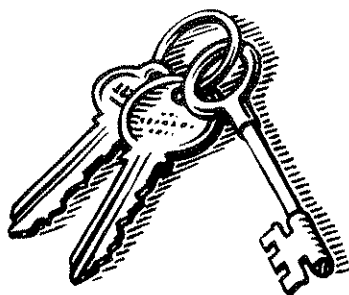
אחת הסיבות שהוא לא כזה נורא כמו שחושבים, זה בגלל ריבוי העצים המצלים כל פינה ומביאים לירידת טמפרטורה של כמה וכמה מעלות. וצוות גננים דואג שכל עץ שנעלם מהנוף - ינטע במקומו עץ חדש.

אני קורא בשקיקה את הדיווחים של מערכת החינוך האשדותית ומבין את ההקף העצום של הפעילות שנעשית כאן בחודשי הקיץ. אני מבחין בפעילות סביב הבית הכולל, גם בשעות הבלתי פורמליות, ומסיק על עומק העשייה, על המחוייבות, על עוצמת החיבור שבין אוכלוסיות מגוונות.

השבוע אנו מארחים את קייטנת איל"ן - מתווה ייחודי שחוזר על עצמו שנה אחר שנה ולא מתעייף. אתה רואה את ההתגייסות של בני הנוער, את ההקשבה המופלאה שלהם לצרכי האחר והשונה, את הברק בעיניים, ומבין בצורה הכי מוחשית מונחים ערטילאיים כמו נתינה, התגייסות מחוייבות, אפילו אהבה.

אשרינו שכאלה אנחנו

שבת נפלאה שתהי לכולכם
אבנרון

ממנהל הקהילה

קייטנת איל"ן מתרחשת בשבוע זה. מקווה שחוויתם אותה באיזה שהוא אופן.

מבקש להודות לנערי חברת הנעורים על העשייה הזו, לבנינו **(נעם לוי, דקל איתן, עוז גורן -** שלקחו חופש מהצבא, **אורן ראובני-** הנמצא מחופשה מלימודיו האינטנסיביים. **יובל כהן, יוני כהן** שסיימו שנת שירות עתירת פעילות והצטרפו), ששומרים על המסורת ובאים מידי שנה להצטרף לחברת הנעורים לבצע את הימים המשמעותיים האלה של נתינה לזולת. זה לא מובן מאליו, לכולכם המון המון תודה.

איך כתב על זה **רז גל** (בנם של אסתי ואיציק גל) שביצע פעילות עם החברה השנה: "חמישה ימים ההם לפני 16 שנה תרמו כל כך להסתכלות שלי על החיים וגרמו לי להבין שחייבים להנות ממה שיש ובעיקר נתנו לי פרספקטיבה טובה ובריאיה".

אני מבקש להודות לחברי קיבוץ אשדות יעקב המנדבים תרומותיהם ביד נדיבה. אט אט מצטרף אליהם כלל חברי נוף אשדות". תודה לכולם.

התרומות הללו הן המאפשרות את הקייטנה. וגם **לסמדר ינאי** האחת והיחידה שאוחדת בשביט העשייה מידי שנה. אז תודה,

ועוד על חינוך.

גיא ואדמית מנהלים מערכת חינוך שאין רבות כמותה עם מחוייבות לתת שירות ל 225 ילדים בחינוך החברתי ועד כ 150 ילדים ב"אשדוטף". זה ניהול שבשוטף אמור לתת תשובות רבות יומיומיות המעוגנות בעשייה מרובה. עם כל זה הם מחוייבים על המבט קדימה; אל השנה הבאה, אל השנים הבאות. מוקד מרכזי של ההתכוונות הינו המענים הפדגוגיים הראויים לשכבות ד-ו' וז-ח'. מדובר כאן במעבר מטיפול בקבוצת-אם במרכזון אינטימי, אל מרכז שיש בו מרחב משותף וחדרים יעודיים שאמור לתת תשובות מגוונות לצרכים שונים ועם זאת גם

סוף בעמוד הבא

ברכת בר מצוה - ילדים, הורים, חברים על הבמה הצטופפו לפני מספר דקות 19 בנים ובנות והוריהם. יחד שמשקף את הקהילה המתחנכת שלנו, את 2 הקהילות הנוצרות כאן, יחד בשילוב.

אנחנו יוצרים שפה משותפת – מתחם פנאי (בו אנו חוגגים הערב), גן קהילתי, גינה קהילתית (ממערב לנו), מדרכת השילוב (ממש כאן לצידנו).

בני המצוות נמצאים זהו הגיל שבו הנערים והנערות, בני עמנו, מצטרפים לציבור הכפוף לחובות מוסריות, חברתיות ורוחניות האם כקהילה שאלנו עצמנו מהן המצוות האלה שאנו מצפים מילדינו למלאן כחובה? האם אנו יודעים? ואם אנו יודעים, האם הבענו צפייה כל שהיא מהילדים שלנו למלא את המצוות האלה?

האם נקיים בינינו שיחה להבהרה של אלה? ואולי פשוט נתנהג.

אני מבקש להציע לשיח הזה חובה מוסרית אחת, מוסכמת בוודאי על כולנו, שיש לתרגמה להתנהגות.

החובה היא: " ואהבת לרעך כמוך". אז מה יש לעשות?

- אמור שלום לחבר, גם מבוגר, שאתה פוגש בו בדרכך,
- היה מודע למה מרגיש או חושב הזולת.
- עשה, אבל אל תפגע בזולת, בעשייתך.
- חשוב תמיד איך יכול גם זולתך להרוויח ממעשיך, יחד איתך.
- התחשב בזולת, באחר, בגר.
- אל תלבין פני חברך.
- חשוב קהילה.

מברך אותנו

שנעשה אנו,

שילמדו מאיתנו בנינו,

שנצפה מהם להתחייב.

תודה מקרב לב למדריכים שהובילו את השנה הזו: **איתן לוין, נוי קלמנט ומוריה ברון**. בהצלחה לכם בהמשך דרככם.

חג שמח,

קהילת אשדות איחוד ואשדות מאוחד.

ממנהל הקהילה - המשך...

השעה טובה!

התאייסו לצה"ל

ניר שטיינר ויוסף פריד

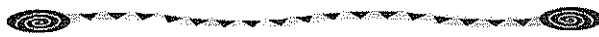
חינרו פהפום!

יוצאים לפנת שרות

**אוריה אופיר (לכפר הירוק), תו
איתן (מלכישוא), ליאט נחמד
(לנוצר הצובה)**

**מארו על מצמא, ליאט כמ
ומצמאים...**

לבני הדור הצעיר,
הנה מתחילה לה עוד שנה.....
ואיתה גם שנת לימודים חדשה.....

לימודי צעירים תשע"ו

על פי החלטת הקיבוץ – כל בן שהוריו חברי קבוץ לפחות 20 שנה, מקבל בגין הוריו 40% מעלות של שלוש שנות לימוד בשכר אוניברסיטאי אחיד.

הכסף ניתן החל מהשנה בה נרשמים ללימודים, או בתום 5 שנים מהשחרור מהשירות הצבאי. כל סטודנט מתחיל או ממשיך, מתבקש להיפגש לשיחה קצרה על לימודיו.

לשמוע ולהשמיע.....

ניתן לתאם את המפגש עם אודי כהן רכזת הדור הצעיר

שיהיה קיץ נעים - אודי כהן 050-8652444

לשמור על ליבת העשייה של החינוך החברתי - ההתנסות של הילדים במרחב החברתי. זה אתגר עצום.

זה מצב בו המערכת לומדת תוך כדי תנועה. משפרת. אתגר זה מחייב סובלנות.

זה מצב בו מבצעים שינויים במערכת שזה כנראה המצב הקשה ביותר לאדם ככלל ולהורה לילד בפרט.

המערכת שואפת לתת את התשובות המיטביות.

בעלון זה תמצאו את פרוטוקול מועצת הקהילה וועד הנהלת 'נוף אשדות' אשר ביטא הערכה רבה למנהלי החינוך על פועלם, וכן אמירת ועד הנהלה של 'נוף אשדות' למועצת החינוך לשוב ולדון במענים הפדגוגיים בשיח עם ההורים.

המערכת מחוייבת לעשות את הטוב ביותר ועם זאת להקשיב, להסביר, לשכנע ולהתאים, בעקבות שיח עם קבוצת ההורים (גם אם מהווה מיעוט מקרב ההורים).

מועד הגעת גרעין 'צבר' מתקרב. הכנות מתבצעות. השבוע תתקיים ישיבת צוות צבר שסוף סוף התכנס בבית: **גיל אלטר** - רכז, **נוי קלמנט** - מדריכה, **אילנה פולק** - אם בית **אסנת איתן** - מסייעת בידה.

בהצלחה לנו. עוד תשמעו מהצוות.

שבת שלום,

דורון

מפרוטוקול מועצת קהילה

1/7/15

אירועים

**מוזיאון בית אורי ורמי - קיבוץ
אשדות יעקב מאוחד**

מתכבד להזמינכם
לשיח גלריה ויצירה
עם האמן - עדי סנד בתערוכתו
"פופ כנעני"
המפגש יתקיים השבת 25.7.15
בשעה 11:00

מפגש שני יתקיים במוזיאון
בשבת 8.8.15 בשעה 11:00
עם סרט המופת - "מר - טרנר"
על חייו של הצייר האנגלי
בן המאה ה - 19 .
הבמאי - מייק לי

במוזיאון מוצגות התערוכות : פופ כנעני של
עדי סנד //
הקסם שביצירה הקרמית - אמנון ישראלי
ותלמידים .
התערוכות מוצגות עד 22.8.15 .

**הזמנה אישית! תחנה בזמן!
מתחם תחנת הרכבת ההיסטורית בצמח
- קם לתחייה!
תושבי עמק הירדן וסובב כנרת,
הנכם מוזמנים לאירוע חנוכת הקמפוס
החדש של המכללה האקדמית כנרת
ומתחם תחנת הרכבת ההיסטורית של
צמח**

האירוע יתקיים ביום שלישי, י' אלול
תשע"ה, 25 באוגוסט 2015, במתחם
תחנת הרכבת ההיסטורית

גרעין 'צבר'

ב 19.8 מגיעים 28 חברה לגרעין 'צבר'.
הגרעין כולל קבוצה מסן פרנסיסקו בני
ישראלים וגרעין בוגר הנמצא בתכניות שונות
בישראל.

הצוות יכלול: גיל אלטר (שב הביתה ב/197)
– רכו במשרה מלאה, נוי קלמנט - מדריכה
מלאה במשרה חלקית לפרק הקליטה, אם
בית- במשרה חלקית - טרם נבחרה.

נמסרו המהלכים שבוצעו לבחירת הצוות.

מגורים: 'צבר' זקוקים ל- 15 חדרים במתחם
הנעורים. במתחם 2 חדרים בהם שוכנים בני
החברה, 5 חדרים פנויים, 4 חדרים של בוגרי
י"ב האמורים לעבור לסלע, וחדרים נוספים
של תושבים.

שאלת פינוי המתחם הציפה שאלות של
מחוייבות הקיבוץ לשיכון הבנים הבוגרים
עם סיום לימודיהם ושל מחוייבותנו כלפי
השוכרים.

שאלה נוספת שעלתה היא הזיקה בין
המגורים במתחם חברת הנעורים לפעילות
החברתית- חינוכית של החברה.

**בניית שכונה בקו כחול. בעקבות האסיפה
בנושא**

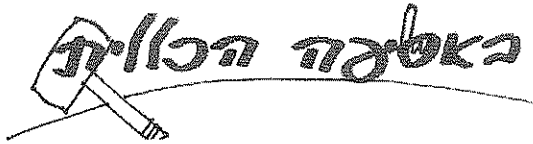
דורון מסר על השתלשלות תהליך קבלת
ההחלטות בעניין הקמת השכונות בקו
הכחול.

כזכור באסיפה הוכרז כי תתקיים אסיפה
נוספת עם האדריכל דני קידר.

בפגישת הכנה עם דני קידר ולילי פישר
מתברר א.ב. תכנון, ביקש דני זמן לגבש את
עמדתו בשאלת האפשרות לבנות בשתי
השורות המערביות לשכונות התמרים כשלב
ראשון, גם במקרה בו התקבלה ההחלטה
לעבור לשכונה בעלת מאפיינים קיבוציים.

רשמה: אתי.

ערך: דורון

באסיפה

פרוטוקול אסיפה 8/2015

מספר חברי האגודה הנוכחים באסיפה: 43
על סדר היום:

1. אימוץ החלטת מועצת קהילה 07.15, שינוי החלטת אסיפה 16.12 בנושא בנייה בקו כחול בקיבוץ.
- א. שינוי תפיסה לבניית שכונות בקיבוץ-שכונה מערבית חדשה – מ"שכונת הרחבה" (חניות פרטיות, כביש חוצה) לשכונה קיבוצית.
- ב. שינוי החלטת אסיפה – מיקום בנייה חדשה.
- שכונה קיבוצית במתחם הרפת: מבחינה תכנונית - אפשרות מידי (אישור ועדה מקומית לוקח כמה חודשים).
- מבחינה פרקטית – פינוי הסככות בשימוש "אשדות בעמק".
- "שכונת תחמיץ" - שכונת "בנה ביתך" בהמשך ההרחבה הקהילתית (לחברים) מבחינה תכנונית – תכנון מלא קיים ומאושר, אפשרות בניה מיידית. מבחינה פרקטית – פינוי בור התחמיץ בשימוש "אשדות בעמק".

החלטות:

1. ברוב של 28 חברים ובהתנגדות חבר אחד הכריעה האסיפה על מיקום הבנייה החדשה במתחם הרפת ובמתחם בור התחמיץ.

עם זאת, יו"ר האסיפה הודיע לציבור החברים כי תתקיים אסיפה נוספת להכרעת הנושא בהשתתפות אדריכל דני קידר מ-א.ב. תכנון שהיה מופקד על תכנון השכונה.

פרוטוקול אסיפה 9/2015

תאריך האסיפה: 9/7/15
מספר חברי האגודה הנוכחים באסיפה: 45

על סדר היום:

הצעת צוות שיוך פירות נכסים. בהשתתפות: גלעד אוברמן - עו"ד מלווה. משרד שלמה כהן.

החלטות:

ההצבעה בנושא תתקיים בקלפי ב 16-17 ביולי.

קיבוץ אשדות יעקב איחוד

ועדת הקלפי

פרוטוקול הצבעה מיום 17/7/15

מספר חברי האגודה ליום ההצבעה: 200
מספר החברים המשתתפים בהצבעה: 154

הצעת ההחלטה:

אישור הסדר שיוך פירות נכסים

תוצאות ההצבעה:

האישור עבר ברוב של 85% מכלל המצביעים

דורון רוזנבלום.
מזכיר.

מפרוטוקול ישיבה משותפת של מועצת קהילה וועד הנהלה 'נוף אשדות'

<p>הדיון בהמשך - כיצד תראה החברה לאחר סגירת המגורים.</p> <ul style="list-style-type: none"> • איזון המערכת - הפחתה משמעותית של תקצוב המערכת והגעה למצב של איזון ללא תקצוב עד 2017. <p>תודה לגיא ולצוות החינוכי על ההשקעה.</p> <p style="text-align: right;">הוחלט – מאושר.</p> <p style="text-align: center;"><u>'אשדוטף'</u></p> <p>אדמית מסיימת 9 שנים בניהול המערכת.</p> <p>המערכת נותנת מענה מגיל לידה עד 6.</p> <p>המערכת תמנה בשנה הבאה 150 ילד. בשל הגידול במספר הילדים נוסף פעוטון וגן.</p> <p>בשנים האחרונות עסקנו בשדרוג תשתיות: רשתות צל, תקרות אקוסטיות.</p> <p>מנסים להחליף את הספק של ארוחות הצהריים.</p> <p>קיים לחץ להוציא את הקניות מהכל-בו לספק חיצוני כדי לחסוך.</p> <p>עלות לילד בגנים ירדה בשל גידול במספר הילדים.</p> <p>תכנית העשרה לגנים - בשנה הבאה מתחילה פעילות מורשת בעזרת שאול ינאי ואהרליה הדר. 18 נקודות בקיבוצים שאותם יכירו מסיפורים ומביקורים.</p> <p style="text-align: right;">הוחלט – מאושר.</p>	<p><u>תכנית עבודה ותקציב חינוך לשנת תשע"ו (בהשתתפות גיא צליל ואדמית פלג)</u></p> <p>תכנית העבודה של החינוך החברתי קיבלה את אישור מועצת החינוך.</p> <p>תכנית העבודה של 'אשדוטף' טרם קבלה את אישור מועצת החינוך- הנהלת 'אשדוטף' התבקשה לבחון את חיובי הנהח"ש (באיזה מידה עומדים בהסכם) וכן לבחון מספר שאלות לוגיסטיות.</p> <p>לפי החלטת האסיפה, תקציב החינוך משולם ע"י הקיבוצים אשדות איחוד ומאוחד עד 1.1.2017. מאחר ותקציב זה משפיע גם על שנת 2016 הוא מגיע לשולחן שני הוועדים ולא רק לאגודה הקהילתית.</p> <p style="text-align: center;"><u>חינוך חברתי</u></p> <p>בשנה הבאה יהיו במערכת 225 ילד.</p> <p style="text-align: center;"><u>יעדים מרכזיים:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • חיזוק הזהות והשייכות למקום • מעורבות החינוך במסגרות הקהילתיות של שני הקיבוצים • קשר ותקשורת עם ההורים • הקפדה על שמירת החוק והנורמות החברתיות • אורח חיים בריא <p><u>שינויים מרכזיים במערכת בשלושת השנים האחרונות:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • גידול במספר הילדים. • המדריך - הגדלת היקף המשרה והעלאה משמעותית של המשכורת. • פדגוגיה - מתן מענה לפעילות המתאימה למספר הילדים, הכנת תכנית עבודה רבעונית. • תשתיות - שיפוץ והגדלת מספר הבתים בהתאמה למספר הילדים. • תשלום הורים- הבחנה בין הגילאים. א-ג המחירים עלו לעומת ד' – י"ב שם הורדנו במחיר. • חבה"י - עומר בן נאים מסיים עבודתו כמדריך לאחר כחמש שנים. במוקד
---	--

פרוטוקול מישיבת שלושת הועדים 15/7/15

מועצת קהילה, ועד הנהלה נוף אשדות, ועד מקומי

מדיניות אבלות

הקיבוץ משמש כחברה קדישא בישוב ובתור שכזה הוא בעל "רישיון הקבורה" והוא החתום על הסכם מול הביטוח הלאומי. הקיבוץ הינו חוכר השטח מהמינהל ואחראי על פיתוח בית העלמין. הועד המקומי אחראי על הנוי בבית העלמין.

עם התרחבות הישוב יש צורך למסד מחדש את האחריות על כל המרכיבים לעיל ואת נהלי האבלות באשדות לחברי האגודה הקהילתית "נוף אשדות".

ההחלטה של מועצת קהילה ושל ועד הנהלת 'נוף אשדות' ושל חברי הועד המקומי היא שהחל ממועד קבלת הרישיון הבא בשנת 2016 האחריות על נושא האבלות תועבר לאגודה הקהילתית וליתר דיוק לוועד ההנהלה של 'נוף אשדות' במסגרת ההנהלה המשותפת העתידית. האחריות על חברה קדישא, כלומר על הקבורה, כמו גם נושא פיתוח, החזקה וגינון בית העלמין יעבור לוועד המקומי במסגרת ההנהלה המשותפת העתידית.

המימוש מחייב אשרור של הועד המקומי במסגרת ההנהלה המשותפת לכשתוקם.

נהלי אבלות:

זכאים לקבורה -

תושבי הישוב (במסגרת חוק שירותי הזת)

חברי האגודה

הורים שגרים כאן

בנים ובנות רווקים/יחידים

בנים: כולל מי שהוריו אינם בין החיים וקבורים באשדות.

רשאים לקבורה

הורי חברי האגודה (שאינם מתגוררים באשדות).

בנים אחרים (כולל מי שהוריו אינם בין החיים וקבורים באשדות).

אח ואחות.

בקשה של רשאים להיקבר באשדות תעשה בכתב בעודם בחיים, תוגש לאישור ועדת חריגים. הפונה ישלם מראש את הסכום הקבוע בחוק עבור הוצאות הקבורה. הרכישה תתבצע מול חתימה על הסכם.

הועד המקומי באמצעות "החברה קדישא" יהא אחראי על מתן שירותי הקבורה הבאים (אותם מממנים תקבולי ביטוח לאומי):

- הקצאת חלקת קבר
- חפירת הקבר
- הובלת הנפטר מבית החולים האזורי (במקרה של הובלת הנפטר ממקום אחר המשפחה תישא בתוספת התשלום).
- ארון קבורה, טהרה, תכריכים.
- תאומי טקס הקבורה
- עזרה בהבאת חזן אם נדרש.

מימון המשפחה

- הובלת הנפטר אל בית החולים 'פוריה'
- בניית בסיס המצבה.
- בניית המצבה.

לגבי חברי קיבוץ - החלטת מועצת קהילה: הקיבוץ (כמשפחה) אחראי על מימון מצבה סטנדרטית לחבריו. חברים מחוייבים להעביר את תשלום הביטוח הלאומי – מענק הפטירה, במלואו, לקיבוץ.

החלטה זו תובא לאישור ב אסיפה.

מנהלי אבלות - זכאים

- האגודה הקהילתית תהא אחראית על נהלי הקבורה המאושרים.
- על קברו של זכאי קבורה יונח זר פרחים.
- מועדון 'בית קרפי' ייוחד להתכנסות,

המשך בעמוד הבא

פרוטוקול שלושת הוועדים - המשך...

על "חברה קדישא" ועל נושא הפיתוח-
האגש"ת.

ועד הנהלה ינוף אשדות' אחראי על הנושא
החברתי (תקף ממועד קבלת החלטה זו)

- ועד מקומי - במסגרת ההנהלה
המשותפת- מאשר קבלת אחריות על
הקבורה ועל פיתוח בית העלמין.
- ועד הנהלה "נוף אשדות" - מאושר
קבלת אחריות על מימוש הנהלים
הקהילתיים.
- מועצת קהילה - מאשרת העברת
האחריות על רכיביה ל"הנהלה
משותפת".

רשמה : אתי.

ערך : דורון

ביהדות, קבורת המת היא מצווה שעל פיה
חובה לקבור מתים בקרקע. ההלכה רואה
במצווה זו חשיבות רבה, וקובעת כי כלפי
מצווה זו יש ציווי מקראי כפול: מצוות עשה
ומצוות לא תעשה. ההלכה מתייחסת אל
המת כאל אובייקט שיש לכבד - כך מקובל
המונח "כבוד המת" - ועיקרון זה משמש
אותה בקביעת פרטי הדינים של קבורה.

- משפחת חברי האגודה הקהילתית
תקבל בהתכנסות כיבוד בסך 500 ₪ ( )
באחריות אם הבית של המועדון).

מנהלי אבלות - רשאים

- האגודה הקהילתית תהא אחראית על
נהלי הקבורה המאושרים
- על קברו של רשאי קבורה יונח זר
פרחים .
- משפחת הנפטר תוכל להשתמש
במועדון תמורת תשלום של 300 ₪
בתאום עם אם הבית.

האגודה הקהילתית תממן את הזרים
(לזכאים ולרשאים) והכיבוד (לזכאים)
באמצעות כספי הביטוח הלאומי ל"חברה
קדישא"

מפרט המצבה

המצבה תהיה בסטנדרט הקיים.

אחריות על הקבר

המשפחה אחראית על חלקת הקבר והמצבה.
הנהלת הישוב אינה אחראית על נזק, בלאי,
שקיעה של המצבה.

מיפוי ותכנון בית העלמין

מזכירות הישוב תחזיק את תכנית בית
הקברות עם סימון הקברים והמקומות
הפנויים.

ערעורים וחריגים

כל מקרה של חריגה מהנוהל תהיה בכתב
לועדת חריגים.

החלטות:

העברת האחריות להנהלה משותפת בנושא
אבלות החל ממועד הגשת הרישיון הבא
2016:

הועד המקומי אחראי על אחזקת בית
הקברות ועל נושא הפיתוח, עד אז – אחריות

מפרוטוקול ועד הנהלה נוף אשדות

19/7/15

אישור פרוטוקול 5.15

הוחלט - מאושר.

1. אישור פרוטוקול 6.15 ב' ישיבה משותפת עם הוועד המקומי וועד הנהלה של האגש"ח

הוחלט - מאושר.

2. אישור פרוטוקול 6.15 א' ישיבה משותפת עם ועד הנהלה של האגש"ח

הוחלט - מאושר.

בעקבות התבטאות חברים בוועד לגבי שביעות רצון ההורים בכיתות ד- ח' במערכת החינוך החברתי, נשאלה השאלה מה יכולה להיות ההשפעה של ועד הנהלה במערכת החינוך במבנה הארגוני הקיים? מה הזיקה בין מועצת החינוך לוועד הנהלה של האגודה הקהילתית?

הוחלט –

א. לבקש ממועצת החינוך לבחון מחדש את נושא המענים הפדגוגיים בכיתות ד'- ח'.

ב. מוצע לקיים מפגש של נציגי הורים כיתות ד'-ח' בתאום עם פורום הורים עם מועצת חינוך ולאחר מכן מפגש של מועצת חינוך עם ועד הנהלה בנושא.

3. דיווח בנושא – יישום החלטת האסיפה והקלפי להפעלת הנהלה משותפת עם הוועד המקומי

הוחלט – לשלוח לוועד המקומי מכתב בקשה לקיום דיון משותף בנושא יישום ההחלטה בעניין הנהלה המשותפת.

4. קבלת התחייבות לפיצוי על נזק לתשתיות וכן בטוחה לכך מחברי האגודה הבונים/מתכננים לבנות במגרשם.

הוחלט:

א. תנאי לחתימת הישוב על כל בקשה להיתר בניה הוא חתימת חוזה + הפקדת צ"ק.

ב. כל חבר אגודה הבונה או המתכנן לבנות במגרשו בית/הרחבה לבית/לבצע שיפוץ בבית, נדרש לתת התחייבות בכתב בנוסח המצ"ב, לפצות ולשפות את האגודה ו/או את הוועד המקומי ו/או את קיבוץ אשדות יעקב איחוד ו/או כל צד שלישי שהוא, בגין כל נזק שיגרם למי מהם בקשר עם עבודות הבניה ו/או השיפוץ במגרשו, וכן לקבל מהחבר בטוחה (צ"ק אישי או ערבות בנקאית) ע"ס 40,000 ₪, צמודים למדד הידוע במועד אישור החלטה זו, לשם הבטחת התחייבותו.

ג. במקרה של חילוקי דעות ביחס לנזק, יפסוק מהנדס המועצה האזורית במחלוקת.

רשם: גדי נחום.

ערך: דורון רוזנבלום.

ערך ואישר: ניב ליש.

בעסקי קהילה

שמירה, אנו מעוניינים לסגור עם שומר שכיר שיהיה עובד הועד המקומי.

חוץ מאשר הגניבות הגדולות של טרקטור מהגד"ש והרכב של קותי, נעלמים לנו ביישוב כל מיני פרטים קטנים, ואפילו גנבו סולר מתוך משאיות, חלקן של הקיבוץ וחלקן לא של הקיבוץ - אנו מטפלים בעניין בצורה רצינית באמצעות רכישת מצלמות ואמצעי זיהוי נוספים שיקשו על הגנבים; למרות שכל זה עולה כסף רב, כולל הטיפול המתמשך, החלטנו שהבטחון האישי של תושבי הקיבוץ הוא מעל הכל, ונעשה כל מאמץ למניעת גנבות ומיצוי הדין עם מי שיתפס.

הפסקות חשמל - הפסקות החשמל הרגעיות שישנם בשבועות האחרונים הינן באחריות חברת החשמל הארצית ולא המקומית. נפגשנו איתם השבוע בעיקר בגלל הנזקים הנגרמים לילוגי. בחברת החשמל עדיין לא מצאו את התקלה, אולם הם בהחלט מודעים לה ועושים מאמצים גדולים לפתור את הבעיה, מקסימום עד סוף חודש יולי ואולי לפני כן - נקווה לטוב.

אז עם נימה אופטימית

שבת שלום, **שאל**

תזכורת מהרווחה

אני מבקשת להזכיר לחברים, מי שלא עשה מינוי בשר"פ (מוקד לשרות רפואי בשעות סגירת המרפאה), אינו יכול להשתמש בשרות זה. או שעליו לשלם את מלוא השרות. חברים המעוניינים להצטרף לשר"פ מוזמנים לפנות אלי.

חברים המקבלים החזר כספי מהביטוח הרפואי לחשבון הבנק שלהם, אנא עדכנו אותי כדי שאסגור את הטיפול בתיק התביעה.

תודה חופשה נעימה וקרירה לכולם!

עדה חזן - מנהלת בריאות ורווחה

בריכת שחיה - בריכת השחיה שלנו מתנהלת בסדר למרות שיש הרבה מאוד פנים לא מוכרות, כל זאת בכדי לנסות להצדיק את קיומה של הבריכה מהבחינה הכלכלית. במידה והאגודה הקהילתית תהיה מוכנה לקחת על עצמה את תפעול הבריכה נוכל להחליט אחרת.

נוי - התקופה היא מאוד קשה. כמעט כמו לבני האדם, גם לצמחים מאוד קשה לחיות בחום של העמק - אנו משקיעים הרבה מאוד עבודה ומים, כמובן במגבלות התקציב, על מנת לשמור על איכות חיים סבירה לרווחת תושבי היישוב.

תיקון אופניים - שקד זאבי החליט לעבור לאפיית לחם מיוחד ובריא ולהפסיק לתקן אופניים - שקד מוכן ואפילו רוצה להעביר את העסק שלו למישהו אחר. מי שמעוניין להגדיל את הכנסתו הפנויה ויש לו קצת חוש טכני, יוכל להערכתו, ביומיים בשבוע לפתוח את המקום אחרי הצהריים ובערב, ולהספיק לתקן את אופני תושבי היישוב.

המעוניינים מתבקשים לדבר ישירות עם שקד או איתי ואני אתוודך.

'בית אחדות' - בית אחדותי שמופעל על ידי "גיל עוז" מיעמותת הזקן בעמק המעינות עבר השבוע שוב בקרה וביקורת של משרד הבריאות בציון גבוה - עדיין לא הגיעה על כך הודעה רשמית אולם ידוע לנו הלך הרוח.

הופתעתי, כאשר לפחות תושב אחד ותיק מההרחבה לא ידע על קיום הבית והשרותים שניתן לקבל ב'בית אחדות'. חבר האגודה הביא את אביו ל'בית אחדות' התקבל שם בסבר פנים מאירות ונהיה בהחלט לקוח מרוצה מהמחיר וגם מהשרות.

בית אחדותי הינו בית אבות הנמצא בפיקוח משרד הבריאות וניתן גם לקבל קודים ושעות סיעוד לזכאים.

ביטחון - כידוע יוסוף השומר סיים את עבודתו ביישוב, מאחר וכמדיניות איננו אוהבים לעבוד עם חברות כח אדם וחברות

'אני רואה את עצמי כמנטורית'

שיחת הכרות עם עמית אורלנד מנהלת העסקים הטריה

התחילו להפנים את זה גם בתנועה הקיבוצית.

תסבירי קצת יותר

כשמבקשים לכבוש מטרות ויעדים, אומרת עמית, צריך שיהיו איתך 'חיילים', ואלה בראש וראשונה מנהלי השטח. אתן דוגמה: באשדות הונחה תוכנית להגדלת ענף ההודו והפטס- תחום מאד מרכזי בכלכלת אשדות. אי אפשר לקדם מהלך בסדר גודל כזה, בלי אותם האנשים שיהפכו את החזון למציאות.

מה הרושם הראשוני שקיבלת בהגיעך לאשדות?

התמונה הראשונה שתפסה אותי באשדות היא של קיבוץ מסודר עם מערכת ניהולית מסודרת עם דגשים כאלה ואחרים; קיבוץ שיש בו הון עצמי שניתן לפתח, אנשים עם מחשבה קדימה, עם מוטיבציה לקדם, עם רצון לרוץ ולהתפתח, דבר שנכון אגב לכל מנהלי הענפים. למדתי שיש עם מי לעבוד ולאן להתפתח, ובעיקר- למדתי שאשדות הוא קיבוץ שהענפים בו ריווחיים, דבר שאיננו מובן מאליו. צריך לסייג ולומר שזו תמונה ראשונית שעלתה לי, וכרגע אני בשלב שאני מבססת שמה שראיתי משם, זה גם מה שרואים מכאן.

יש תאוריה שאומרת שאת השינויים הגדולים רצוי להתחיל בשלב הראשון של התפקיד כי אחר כך יהיה הרבה יותר קשה לבצעם. מה דעתך?

לא יודעת כמה זמן בדיוק נחוץ כדי לבצע מהפך כזה, אבל יש כמה דברים שכבר התחלנו לעשות ודברים נוספים שאני מסמנת לעצמי שצריכים חשיבה או גישה קצת אחרת, אבל מאחר והדברים אינם מגובשים עד הסוף, לא אפרט בשלב זה.

אנחנו עובדים בימים אלה יחד עם מנהלי הענפים ובשיתוף משאבי אנוש, על ניתוח ומיפוי של כל אחד מהענפים במטרה להגדיר את הדברים טוב יותר ולנצל נכון יותר את המשאבים שעומדים לרשות כל ענף. אין לי

המשך בעמוד הבא

היא בעיצומם של 'מאה ימי החסד' הניתנים לכל בעל תפקיד בטרם גיבש את מדיניותו, אבל אצל עמית אורלנד, מנהלת העסקים החדשה שלנו (בתצי משרה) אין רגע דל, וכבר בימים אלה היא מנהלת סדרת פגישות עם מגזרים וענפים על מנת להבין טוב יותר את המערכות שהיא מופקדת עליהן ולעצב תפיסת עולם שתביא את אשדות למקום טוב יותר. על יחוסה המשפחתי היא מעדיפה שלא לדבר (מי שיודע יודע...) אבל מציינת שכל ילדיה נושאים שמות בעלי זיקה לתנ"ך, והכל בזכות החבר שלה לחיים.

עמית היא ילידת קיבוץ משגב עם שבאצבע הגליל, שהחליטה בצומת מסויים של חייה לעשות תפנית וקבעה את מגוריה במושבה מטולה. חלק נכבד מחייה הבוגרים עשתה עמית במשגב עם כמורה ומחנכת בתיכון 'הר וגיא' ולאחר מכן כגזברית. בשלב מסויים חזרתי להוראה, ואז הגעתי לתובנה שמיציתי את החלק הקיבוצי, ויחד עם יונתן, אף הוא מורה באותו תיכון, בחרנו לנסות משהו אחר. בתקופה בה שימשתי גזברית במשגב עם, אומרת עמית, נחשפתי לראשונה לתחום הכלכלי ובעקבות חשיפה זו החלטתי לעשות תואר שני בכלכלה (היא בעלת תואר ראשון במתמטיקה) דבר שפתח בפניי אופציות נוספות וכך הגעתי לתפקיד של מנהלת עיסקית בכפר בלום, אותו מילאתי שמונה שנים, בהן עסקתי בעיקר בכספים ותשתיות. לאחר מכן עשיתי תפקיד בקיבוץ דן במשך שתי קדנציות, בדומה לתפקידי באשדות.

מאחר ואני מאמינה שבתפקידי ניהול, הן הארגון והן האדם צריכים שינויים כדי להמשיך ולהתחדש, החלטתי לא להעמיד עצמי לקדנציה שלישית בקיבוץ דן, וכך הגעתי לאשדות איחוד. אין ספק שהקריירה שלי כמורה וכמי שניהלה צוותים חינוכיים, נותנת לי 'פור' בתחום של ניהול ההון האנושי, שמבחינתי זה הנכס הכי חשוב באירגון, ולשמחתי בשנים האחרונות

אני רואה עצמי כמנטורית - המשך...

יחד עם זה, יהיה יומרני לצפות שכל שנה תהיה חגיגה כמו 2014. כרגע הענף בסדר, מדגישה עמית, אבל מסתמנת מגמה שהשוק מתחיל להיות מוצף, ולכן- המטרה היא לייצר לעצמנו שוק מובטח. במקביל, צריך לראות איך מגדילים את ענף הפטס ולחפש אופציות לקראת פינוי החווה הנוכחית שתהפוך לאזור מגורים, וטוב שכך. אין ספק שהצעד של **נטיעת אבוקדו** במורדות סירין היה מהלך אסטרטגי נכון, וזה ענף שיתן לנו התחלה של צמיחה החל מ-2015.

מה לגבי השיווק המאורגן?

מה שהיה חסר במערכת הקיבוצית, זה שסמכנו על המערכת המרכזית בנושא השיווק, והלכנו איתה כמעט בעיניים עצומות. הגישה שלי אומרת כן לסמוך על המערכת המרכזית, כן ללכת לשיווק משותף, אבל לעשות זאת בעיניים פקוחות, משמע: לדרוש, להציג שאלות. יש דוגמאות של מקומות בהם השיווק המשותף נעשה מתוך שקיפות, מתוך שיח עם חקלאים, ובסיכומו של יום זה מתבטא בשורה תחתונה, כאשר תפקידנו כמגדלים להזכיר למערכת המרכזית שהיא לא באה לשרת את עצמה אלא אותנו לאורך כל הדרך. זה המוטו שלי ומכאן אני מאחלת למנש שיצליח בתפקידו החדש כמנהל צמח מפעלים.

עמית מדגישה שבמטעים ישנו כר צמיחה כולל ענף התמרים אותו לא הכרתי קודם. היא מודה שגם את ענף הבננות לא הכירה קודם הגעתה לעמק, אבל בזמן הקצר שהיא כאן, כבר הספיקה ללמוד דבר או שניים, אך כדי לגבש מסקנות, היא מדגישה, אצטרך ללמוד את הנושא לעומקו. דבר אחד ברור ואסור שיהיה עליו עוררין- השיווק צריך לשרת את המגדל ולא להפך.

בנושא **גידולי שדה**, אומרת עמית, התפיסה של ירון ממך תואמת מאד לזו שאני באה ממנה, כלומר למצות מהמשאב הזה את המכסימום (דו גידול אינטנסיבי) לצד מתן

סוף בעמוד הבא

ספק שזה תחום שנצטרך להטמיע אותו יותר טוב. שינוי שהחל עוד בטרם כניסתי לתפקיד וחייבים להמשיך בו, הוא בנושא ניהול מערכת המידע והפקת הניתוח הכלכלי של הענפים, שקיבל דגש בעקבות כניסתה לתפקיד של חשבת חדשה (ענת) וכתוצאה ממהלך זה שינינו ואף הרחבנו את תחומי האחריות של רבקה מנטל כתמחירנית. אלה תהליכים שלא קורים ביום אחד, ומבחינתי זו רק תחילת הדרך. מתקיימת עבודת צוות מאד משתפת עם יו"ר הקיבוץ, ואחת לשבוע נערכת פגישה תאום בנוכחות מנהלי הקהילה שאול ודורון, משי"א, היו"ר ואנוכי, בה מתכננים, מחליפים דעות ומתייעצים. אישית, אני מאד אוהבת את התפיסה של יו"ר קיבוץ, כי נכון בעיניי שמישהו רואה תמיד את התמונה הכוללת.

האם הספקת בזמן הקצר שאת פה, לסמן לעצמך אי אילו נקודות שאת מתכוונת לטפל בהן בקדימות גבוהה?

בזהירות אומר שבתחום התיירות יש פוטנציאל להתרחב ולהוסיף עוד, כאשר המטרה היא להגדיל את הקף הענף לא רק בהכנסות אלא גם בשורה התחתונה. בנושא **התובלה** נצטרך ללמוד איך לחיות עם תנאי השוק החדשים. יאמר לזכות הענף שהוא מצליח מאד בשנה וחצי האחרונות, אבל צריכים לראות כיצד מתכננים את העתיד בתחום תחרותי שהולך ונעשה יותר ויותר קשה, ובעניין הזה נדרש שיתוף פעולה מלא ושילוב ידים עם התעשייה, שכן ככל שלוג יתפתח ויתרחב, זה ישפיע לטובה על הענף. צריך לקחת בחשבון שחוקי המשחק השתנו לחלוטין, והיום חמישים אחוז מארגון ההובלה של עמק הירדן נרכש ע"י 'תעבורה' ולמרות שישנם הסכמים שעובדים לפיהם, אנחנו צריכים להיות ערוכים לאפשרות שהדברים לא ימשיכו כמו היום.

ענף ההודו הוא הגדול ביותר מבין ענפי החקלאות באשדות מבחינת הקף הפעילות. אנחנו צריכים מצד אחד לשאוף להגדיל אותו, כי הוא ענף טוב, ואפשר להתפתח בו;

אני רואה עצמי כמנטורית - המשך...

לא קצת רחוק לך לגור במטולה?

היה פעם יהודי יקר במשגב עם, קראו לו שבתאי, והוא היה ממקימי הישוב. שבתאי אמר פעם משפט חכם: 'איפה שאני נמצא זה מרכז העולם'. מצד אחד אפשר להסתכל על זה כתפיסת עולם פרובינציאלית אבל הוא התכוון לכל מילה. מה לעשות, גם איש העולם הגדול בסופו של יום מגיע הביתה.

אבנרון

כל קיץ / נתן יונתן

כל קיץ קורה דבר-מה ואף שכאילו כלום לא השתנה מעונה לעונה הלב יותר נכנע לפיתויי הליל של האדמה.

כפוף על אהבתך הכוכבת קינת קיץ אחרונה. לא זכרתי איזו מתנה ביקשת שאביא לך בשובי.

זהו פזרון נפש שלאחר קציר הכל אסוף, רק שכחה קיצית. זו העונה המתה שלך; מישהו מקשיב, מישהו חדל לשיר.

ואת, מה חושבת, פרחונית שלי, שתמיד אביב?

ומה בדבר בגידת הזמן ומה בעניין העננים שחונים בפאתי הסתיו הריחני עד מתי את חושבת אפשר לשחק באוהבים?

שרותי ניהול לגדי"שים נוספים. זו גישה שממקסמת את המשאבים וכך לדעתי ראוי לעבוד. אחד הדברים שמטרידים אותה לכל רוחב הגזרה, ואיננו ייחודי לאשדות, קשור בהכשרת הדור הבא. זה קשה, היא מטעימה, אבל אנחנו מחויבים. ירון, כמו גם שמוליק מידלר, כמו ארד בן דוד שבימים אלה החל ללמוד במכללה הנדסאית מים, הם הניצנים של המגמה הזו וצריך לראות איך מטפחים חבר בתוך המערכת שיעבוד לצד ירון, בנוסף למוישי שנותן את הנסיון שלו, וזו משימה שהיא קודם כל לפתחם של מנהלי הענפים ואנחנו כהנהלה ניתן את הגיבוי. יכול בהחלט להיות מצב שיגיעו לעבוד בחקלאות אשדות חבריה מקיבוצים שכנים וחבריה שלנו ילכו לעבוד במשקים אחרים.

בשורה התחתונה, יש פה חקלאות מפוארת שצריך לשמור עליה ולהמשיך ולפתח אותה.

בנוסף להיותה מנהלת עסקים באשדות איחוד משמשת עמית אורלנד בתפקידי דירקטור שונים וגם כיו"ר החקלאות בקיבוץ געתון. מה שבטוח- משעמם לא יהיה לה. אני שואל אם ההוראה לא מדגדגת לה בין האצבעות, ובדרכה הייחודית היא משיבה שהכיף שלה זה ללוות אנשים כמנהלי ענפים. אני ממקמת את עצמי ביחס למנהלי ענפים יותר כמנטורית, כמדריכה, כי זו תפיסת העולם שלי.

אני אומר לעמית שהדברים שאני שומע ממנה נותנים תחושה של אחת שמכירה את אשדות לפני ולפנים, בעוד שהיא בסך הכל טירונית כאן, פחות משלושה חודשים. באתי לכאן עם המון נסיון, בעיקר נסיון קיבוצי, היא מגיבה למחמאה וקיבוץ בעבורי זה כמו עסק משפחתי.

איך מקבלות אותך המדרכות?

אנשים מקדמים אותי בחיך, אומרים 'שלום'. החלק הגדול יודע מי אני, ואני לא יודעת עליהם דבר. אני שמחה להגיד שכיף לי לעבוד עם בעלי התפקידים שחשים מחוייבות למקום, אוהבים אותו ואכפת להם.

מה קורה בחינוך...

וטליה לזר הבמאית. הם הפגינו יצירתיות והומור שביטא באופן מדויק את החיים שלהם בשכבה, דרך הסתכלות בהומור על שני הקיבוצים המפולגים שעוברים שינויים, הפרטות והרחבות.

חברת הנעורים, סיימה שבוע פעילות שיא במסגרת קייטנת איל"ן. מי שלא ראה את הפעילות בעיניים יתקשה להבין את גודל התרומה, רוחב הלב, הכבוד והרגישות שיש לנערים כלפיי אותם בני גילם שמתמודדים עם נכויות ברמות שונות. מודל קייטנת איל"ן צריך ללוות אותנו כל השנה, אלו המעשים שמביאים לביטוי את האמירות החינוכיות שאליהם אנחנו רוצים להוביל את הנערים והקהילה בה אנו חיים.

עוד לפני הקייטנה, 8 נערים ונערות העולים לכיתה י' סיימו בהצלחה את קורס המד"צים, והם מיועדים להדריך את ילדי ד"ח' במסגרת פעילות הנוער העובד בשנה הבאה. בשבוע הקרוב הנערים יוצאים לשלושה ימי רפסודיה, בתכנית - בניית רפסודיות, מעגלי שיח על החברה הישראלית ויחצו את הכנרת מחוף כרי-דשא ועד עין גב.

ומה בהמשך..

חודש אוגוסט לפנינו, הפעילות ממשיכה, הילדים הבוגרים כולם יוצאים לקייטנות של יומיים-שלושה במרכז ובצפון, ונערכים לפעילויות פרדה מהצוותים והמדריכים שעוזבים.

במקביל אנו עוסקים בתכנון והכנות של השנה הבאה. הצגנו את התכנית השנתית (2016) במועצת החינוך, מועצת הקהילה וועדי ההנהלה, התכנית ומסגרת התקציב אושרו וקיבלנו את ברכת הדרך.

יחד עם זאת קיימת מודעות לכך שיש מספר הורים מודאגים מהמענה למספר גדול של ילדים. עיקר הדאגה מתמקדת בהתאמת התשתית, הפדגוגיה ומספר המדריכים ביחס לילדים. כמענה לכך אנו משקיעים רבות בבניית צוותים חזקים ומאוזנים לבתים,

סוף בעמוד הבא

מערכת החינוך החברתית בעיצומו של החופש, כלומר בעיצומה של העבודה. סיימנו שבוע רביעי של פעילות, והזמן רץ ועובר במהירות. קיים מתח בין הרצון לעשות, להספיק ולמצות את החופש כמה שיותר ע"י פעילויות רבות ומגוונות, לבין ההבנה שהילדים זקוקים גם לקצת חופש ממסגרת ופעילויות מחייבות. כמערכת אנו מתמרנים ועושים הכל לשלב בין הדברים.

בשכבות הצעירות מתקיימת פעילות מגוונת ועשירה של יצירה, משחק וסדנאות בתחומי עניין שונים, כך לדוגמה, כיתה א' בהובלת מאי ושירה קיימה סדנת במוסיקה, הילדים בנו כלי נגינה מבמבוקים ולאחר מכן נגנו, שרו ורקדו לצלילי המוזיקה. כיתות ב'-ג עברו לילה מעניין מלא חוויות בכנרת וקיימו סדנת ספורט אתגרי- עם חבלים, רתמות ופעילות כף אשר שילבה בין אומץ ללכידות קבוצתית.

בשכבות הבוגרות קיימו סדנת הורים בשילוב ילדים אשר התמקדה במתן כלים להתמודדות עם הקשיים ברשתות החברתיות, והתמודדות עם אלימות באמצעות העצמה וחיזוק של ילדים שפועלים באופן חיובי- "מצמיחים". ההתמודדות עם תופעת הרשתות החברתיות היא אחד האתגרים החינוכיים המשמעותיים של ההורים ומערכות החינוך. ההורים שיתפו פעולה באופן אקטיבי ומרשים, והביעו את רצונם להמשכיות ההתהליך.

שכבה ד' ו' קיימה טיול לילה מבית גבריאל ועד אשדות יעקב. כל הילדים עמדו במשימה בכבוד. התגנבו למדורה, הכירו את מערכת הכוכבים (באמצעות ישי יחיאלי האחד והיחיד), חיפשו את המטמון והתמודדו עם פחדיי הלילה, קושי פיזי, וקושי להיות שקטים.. פעילות זו הובלה ע"י מדריכים והורים רבים שעשו הכל על מנת שכולם יגיעו בשלום.

כיתה ז', סיימה את שנת המצוות בהצגה לקהילת אשדות. הנערים כתבו בעצמם את ההצגה בליווי וחניכה של נוי המדריכה

מה קורה בחינוך – סוף

סגירת מעגל – איל"ן

היום בערב סגרתי מעגל וזכיתי לעשות פעילות קטנה לילדי קייטנת איל"ן ולילדי אשדות איחוד הקיבוץ שבו גדלתי וחונכתי.

לפני 16 שנה הייתה הפעם הראשונה שקייטנת איל"ן הגיע לאשדות יעקב על ידי עופר שרון שהיה אז המדריך נעורים שהבין כמה זה חשוב שבני נוער שיש להם הכל בחיים (מזווית העיניים של ילדי איל"ן שלא יכולים ללכת, לדבר, או סתם לעשות פפי לבד) הבסיס של האנושות שיש לכל ילד רגיל והוא רק צריך להנות ממה שיש ולפתח את עצמו מה שאין לילדי איל"ן בצורה עצמאית. לפני 16 שנה הייתי בכתה י"ב ואירחתי ילד בשם תאלד שהייתי צריך להאכיל, לקלח, להבין ולגרום לו לחייך בקייטנה הראשונה של איל"ן בקיבוץ.

חמשת הימים ההם לפני 16 שנה תרמו כל כך להסתכלות שלי על החיים וגרמו לי להבין שחייבים להנות ממה שיש ובעיקר נתנו לי פרספקטיבה טובה ובריאיה.

כל הכבוד לקיבוץ אשדות יעקב איחוד וסמדר ינאי על האירוח בפעם ה-16 ברציפות של ילדי איל"ן.

זה היום הראשון – אז שיהיה לכם אחלה שבוע!

רז גל מתוך הפייסבוק

בנינו שבוע פעילות לשכבות ד' ו' אשר ברובו מקיים פעילות נפרדת לכיתות ובחלקו מקיים פעילות מותאמת לכולם יחד. בבית עצמו אנו משקיעים בתשתית, פתיחה ושיפוץ של אגף מזרחי, והכנת המבנה למספר גדול של ילדים. צוות המדריכים בהובלת עפרה, סער ותגבור מדריכי הנעורים ונערים יהווה את המענה ההדרכתי. יחס המדריכים ביחס למספר הילדים יעמוד על 1:12 בבתים הצעירים (א' ג), ו-1:15 בבתים הבוגרים (ד' ח'). בחודשים הראשונים (ספטמבר-אוקטובר), כל הבתים יתוגברו במדריכים סטודנטים ובנערים לפני גיוס (אורן, נוי, יוני ויובל).

במהלך השבוע הקרוב נפרסם להורים באופן רשמי את הרכב הצוותים והמדריכים המובילים.

מאחל לכולנו המשך חופש מהנה,

גיא

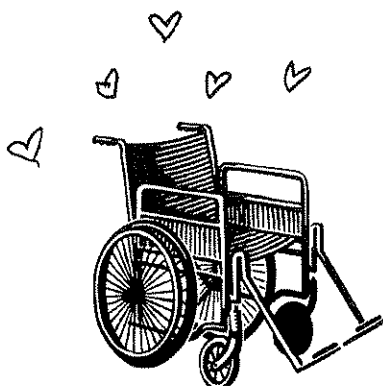
כאטתה נותן ומתרוקן לו הקרבה,
כאטתה נותן ומתמלא לו אהבה.
נורית אולף

אדט חייב לעשות מאצן האחרים ולא
להצליח צין; אט הוא רואה שריפה, צל"ן
לנסות ולכבות אותה; אט אין פרשות דלי
מיט, הוא יכול להשתמש בכוס; אט אין לו
כוס, יש לו כף, ואט אין לו כף – אז יש לו
כפית.

צמוס צוז

נשבינו בקסמייד איל"ן – משפחת שוחט

ולא הייתה אף מגבלה
והיה שמח
הרבה אהבה
דאגה
וכבוד כה רב לזולת.
גאווה גדולה לראות את החבר'ה שלנו כך,
זה לא מובן מאליו,
תודה רבה לכל הילדים קטנים כגדולים
שעוצרים רגע את חייהם, לשמח אחרים,
ומאד מאד נתרמים.
תודה רבה למארגנים,
שמאפשרים לכל הילדים ליהנות ולצבור
חוויות.
ואנחנו,
שהגיע תורנו ביום שני להביא עוגה
לחבר'ה בקייטנת איל"ן
זכינו להצצה מופלאה,
של טוב ושמחה
לקבל פרופורציות לחיים
ולהגיד תודה.
מעריכים מאד,
משפחת שוחט.

ביום שני אחרי ארוחת ערב
היה תורנו להביא עוגה
לחבר'ה בקייטנת איל"ן.
באנו,
ונשארנו.
נכנסו לתוך המועדון,
וראינו את כולם בפעולה.
את האורחים,
ואת הילדים שלנו,
משחקים וצוחקים כולם ביחד
ללא שום הבדל וללא שום פחד.
עוד ראינו,
איך פתאום ניגש הוא לילדו וניקה לו את
הרוק.
איך ניגשה היא לילדה וקינחה לה את האף.
איך הוא, הנער, דאג כי ירקדו עם הילד שלו
על כיסא הגלגלים
ואיך היא, הנערה, דאגה שיתנו כדור לילד
הקטן שלא יכול להזיז את ידיו.
איך הוא ניגש לשבת ליד ילד שהיה לו קצת
קשה.
איך היא דאגה כי יתנו לילדה בלון, שתרגיש
יותר טוב מאלון של הבלון הכחול.
איך הוא נתן את היד לילד שישב לצידו
איך היא עשתה פרצופים מצחיקים כדי
שהילדה תצחק.
איך הוא דאג להזיזו מהמזגן, כי הוא רגיש
לקור
ואיך היא צילמה את רגעי האושר והצחוק,
איך הוא הרים לו את הראש
ואיך היא נתנה לו עם קש לשתות.
ורגע מה עושים פה החיילים? מסתבר שלקחו
רגילה כדי לעזור בקייטנה.
ורגע, מסיימי שנת שירות? מה, גם הם? כן גם
הם באו בשמחה.
והיו סטודנטים שבאו באמצע עונת
המבחנים,
והיו מסיימי יב', רגע לפני שהם עוברים
למסלול אחר בחיים.
והיו ילדות קטנות, בנות כיתה ח' שרק
הצטרפו לחברה
והיו כמובן כל החבר'ה של החבר'ה, אבל
כולם בלי יוצא מהכלל.
והקוסם היה מצחיק,
וכולם צחקו ולרגע היו שווים,

ארכיון אשדות יעקב איחוד

האנושית. היה היינו-הך אם יובל היה אומר "תקווה על זמר התפילות" או "זמר על תפילת התקוות" מכיוון ששלוש המילים האלה "תפילה", "זמר" ו"תקווה" הן כמעט מילים נרדפות. משולש המילים הזה יוצר קו ישר בין הכוונה למטרה.

אחרי שנתן את הכותרת, יובל צולל לעומק החוויה:

תְּפִילָה עַל זֶמֶר הַתְּקוּוֹת

הַתְּבִין אֱלֹהֵי הַיְכוּל

הִיא עֲלֵתָה אֱלִמוּנִית וְקִטְנָה

עַת הַשָּׁחַר זָרַע אֶת יְפֵי הַפְּרִיחוֹת בְּלִבִּי

וְעָמַן אֶת רֵאשִׁית הַמְּכָאוֹב בְּלִבִּי.

הִיא צִמְחָה וַיִּפְרַח וַיִּפְּחֶה כְּשׁוֹשֵׁן וְכַמּוּהוּ תִמָּה

וְעָמַן בְּרִקְנֵי וְשׁוֹרֵט הַפָּאֵב בְּחִזֵּי

שְׂרָפְנֵי פְלֶהֶבָה וְקוֹרַע.

יובל הלך לעולמו ב-1 לאוגוסט, 1956, כשהוא בן 20. לא נמצא תאריך בצמוד לשיר. יהי זכרו ברוך.

שבת שלום,

שאל ינאי

משתתפים בצער מוריס אוזן
והמשפחה

במות האם

בית אשדות

קטע משיר של יובל גלי ז"ל

הדברים הנכתבים ברשימה זו נכתבו לכבוד יום השנה ה-59 לנפילתו של בנו יובל גלי ז"ל.

לפעמים הציפיה שלנו לאושר איננה

*יְפֵי הַשָּׁחַר זָרַע אֶת יְפֵי הַפְּרִיחוֹת
בְּלִבִּי וְעָמַן אֶת רֵאשִׁית הַמְּכָאוֹב בְּלִבִּי.
הִיא צִמְחָה וַיִּפְרַח וַיִּפְּחֶה כְּשׁוֹשֵׁן וְכַמּוּהוּ תִמָּה
וְעָמַן בְּרִקְנֵי וְשׁוֹרֵט הַפָּאֵב בְּחִזֵּי
שְׂרָפְנֵי פְלֶהֶבָה וְקוֹרַע.*

מתיישבת עם החיבור הבלתי נמנע בין היופי לעצב. גם אחרי שמתייבשת באר הדמעות, זה לא מבטיח שהיגון לא יופיע בחלל הריק. בשירי "אל הציפור" ביאליק אומר לנו: "כבר כלו הדמעות, כבר כלו הקיצים - ולא הקיץ הקץ על יגוני."

החיבור בין היופי לעצב הוא מהחידות הגדולות בחיים. אין אדם שלא מתנסה בזה. לא רבים הם אלה המעזים לכתוב על כך. בחיבורו "העקרון הפואטי" אדגר אלן פו אף טוען שכל ביטוי עילאי ליופי חייב להיות מלווה בגוון מסוים של עצב.

כשעבדתי על אתר ההנצחה של חברי אשדות מצאתי שיר לא גמור של יובל בשם "תפילה על זמר התקוות". רק הכותרת הזו לכשעצמה מצביעה על אדם בעל רגישות יוצאת דופן לאופן שבו הוא מתייחס להוויה

נגיעות

יונתן אלטר

פילאטיס

הרמב"ם אמר: "על שלושה עיקרים עומדת הבריאות: בולם רוגזו, יאזן אכילתו וירבה תנועתו". יש אנשים שבוחרים לנוע על אופניים, יש שבוחרים לרוץ, יש ששוחים יש שעושים את שלושתם (טריאתלון). אני בחרתי לנוע בפילאטיס.

פילאטיס מתוך ויקיפדיה – האנציקלופדיה החופשית

פילאטיס זו שיטה לאימון גופני שנועדה לשפר את היציבה ואת התפקוד היומיומי של הגוף. השיטה קרויה על שם ממציאיה, ג'וזף פילאטיס. מטרת השיטה היא אימון הגוף כך שיוכל לבצע את המטלות היומיומיות במינימום מאמץ, ללא שחיקה מיותרת, וללא פגיעות גופניות. פילאטיס מנסה להשיג את המטרה הזו על ידי סדרה של תרגילים המפעילים את השרירים המייצבים ומתדרגים את הגוף לגייס את השרירים הנכונים לכל תנועה. פילאטיס מנסה לאפשר טווחי תנועה גדולים יותר במפרקים ולאורך כל עמוד השדרה. ובכך למנוע לחץ שנוצר על חוליות ומפרקים מתנועה בלתי יעילה.

למה הבאתי את זה, כי, לפני כחצי שנה החלטתי להצטרף לחוג הפילאטיס המקומי. את החוג מעבירה, כאן, באשדות יעקב, בת הקיבוץ, ענת אלטר. כמו כל אימון, זה לא קל, זה לא מלטף ויחד עם זה, זה מעניין, זה מרתק, מגוון התרגילים שענת מעבירה לנו בלי ועם אביזרים (כדור, מקל של מגב, גליל, רצועת גומי, פיתה מגומי, משקולות) נראה אין סופי ולכן כל כך מעניין. בתרגול עם ענת, אני מגלה בי שרירים לא מוכרים לי בגופי, אני מעיר גידים עלומים, מותח אותם, מכווץ, שואף ונושף.

רנה דקארט (פילוסוף צרפתי בן המאה ה-17) אמר פעם: אני חושב, משמע אני קיים. אני חושב שבלי להיות פילוסוף אני יכול להגיד: אני מתעמל, משמע אני קיים.

המעוניינים להצטרף לחוג מוזמנים לפנות ישירות אל ענת. שעות ראשון לניסיון – חינם.

מה הוא חושב לעצמו

באחד הבייבי סיטרים שלי, ביקש הנכד בן השנתיים שאשכב לידו עד שיירדם. אני שוכב ומסתכל עליו ורואה אותו שוכב בשקט עם עיניים פתוחות. שאלתי את עצמי, מה עובר לו עכשיו בראש? על מה הוא חושב? האם הוא מסכם את היום שעבר? (לא נראה לי), האם הוא מתכנן מה יעשה מחר? (לא מאמין), אולי הוא פשוט מוריד הילוך ומכניס שקט לכל מה שעבר היום? אולי... לא יודע ויחד עם זה כף לנסות להבין את זה.

אני חי כמו מלך

רופא השיניים אמר שצריך לעקור שן טוחנת. חשבתי, וואו, זה הולך להיות משהו כואב נורא. היא נראית לי אחוזה היטב בלסת ובכלל עקירה....

זה התחיל מזריקת הרדמה, עוקצת משהו, אחר כך, שמתי לב שהוא עושה משהו בתוך הפה שלי, חשבתי הכנות לעקירה ופתאום... הוא מרים את הכיסא ואומר לי, אוקיי סיימנו, לא לשתות חם במשך שעה, לקחת אנטיביוטיקה במשך 5 ימים וכשיתעורר, כנראה, יכאב מאד, לקחת את אחד ממשככי הכאבים...

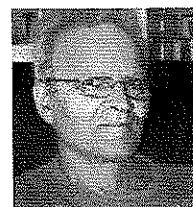
זהו! זאת העקירה? טוב, נחכה שיתעורר. וזה התעורר ו... לא הגיע כאב ועבר כאילו... כלום.

נראה לי שהוא קוסם רופא השיניים הזה.

וגם חשבתי לעצמי על עקירה לפני 150 שנה ללא חומר הרדמה, וואו איזה כאבים, רק מלחשוב על זה, כואב לי. מתוך ויקיפדיה: 13 באוקטובר, 1846, הפעם הראשונה שבה השתמש רופא שיניים באתר כחומר המאפשר לחסום את תחושת הכאב.

חשבתי על עקירה ללא אנטיביוטיקה... כמה אנשים נפטרו אחרי עקירות כאלה והנה אני אפילו לא הרגשתי. לפני 100 שנים אפילו מלכים לא זכו לטיפול כזה. מה שמביא אותי למחשבה שחיי היום, טובים מחייו של מלך.

שבת שלום

הקצרים (והארוכים) שלי ועל אחריותי

א) אברהמיק חזן

אברמיק הוא מתנה לאשדות. יחד עם זה, גם אנחנו המתנה שלו. נכון, לא קל איתו, הוא אמן, וקשה לו שלא כולנו רואים את העולם ואת הקיבוץ, דרך עיניו ודרך עולמו. לפני שבוע העמיד אברמיק "פסל" חדש מאחורי הספרייה (בריבוע שבין בית הכנסת לספרייה). יצאתי בשעות הצהריים וראיתי אותו, את אברמיק, גורר עגלה מלאה אדמה (זאת היתה כבר העגלה הרביעית) כדי לשפוך סביב הפסל. אני: "אברמיק, אתה משוגע? בחום הזה ועוד לא כיסית אפילו רבע ממה שצריך. אנחנו כבר בשנת 2015.

אברמיק: אני עושה לבד מה שאני יכול.
אני: לך הביתה יש לנו מספיק אנשים טובים שמוכנים לסייע.
אברמיק: אני לא מרגיש ככה.
אני: בטח! כי אתה לא יודע לבקש ובעיקר לא יודע איך לבקש. עכשיו לך הביתה.
אברמיק: (שכנראה כבר באמת היה לו מאוד קשה) בסדר, אני מסכים. נראה אותך!

למחרת בשש וחצי באתי למשרדו של מיכה סוסן וביקשתי שיעזור עם "הכף" ויביא אדמה לפסל של אברמיק.
מיכה: קיבלת! אפשר עכשיו מיד?? קס, ומלא ברצון טוב, לקח את הטרקטור עם הכף, ותוך דקות, שתי כפות אדמה כיסו את בסיס הפסל. **מיכה, שבית את נפשי.**

דובי שושני (מעריץ גדול של עבודותיו של אברמיק), בא לראות את הפסל, ומיד נענה לבקשה לשים סביב הקירות מערכת השקיה. על מנת שנוכל ליפות את המקום עם פרחים. מכאן באה האמירה "שאנחנו המתנה שלך".
תאמין אברמיק. אם הבנתי נכון את אברמיק, הוא קורא לפסל "תשע המוזות", ואני מוסיפה "...עולות מאדמת הקיבוץ"

המוזות הן אלות האומנויות והמדעים היווניות. הן מעניקות השראה לכל היוצרים, אך במיוחד למשוררים, דרמטורגים, פילוסופים ומוזיקאים. משמן, שמשמעותו המקורית היא "אלות ההר", נגזרות המילים המודרניות מוזיקה, מוזיאון וגם מוזאיקה

מקורו של פולחן המוזות הוא בהר אולימפוס. המוזות הן בנותיהן של זאוס אבי האלים ומנמוסינה, אלת הזכרון. הסיודוס מספר, כי זאוס שכב עם מנמוסינה במשך תשעה לילות, ובחלוף השנה, היא ילדה לו תשע בנות יפהפיות ומוכשרות.

המוזות של אברמיק, יופיין בעיני המסתכל. בעיניי הן מביאות את ברכת המים והחיים, ביופיין.

המשך בנושא "אברמיק חזן" יבוא בעלוני הבאים אי"ה.

ב) בית-כולל 'חצב'

אני לא יודעת אם עופרה לוי מסכימה, אך אני לא יכולה שלא להביא בפני קוראי העלון את מה שראיתי בבית-כולל חצב. הילדים כתבו ספרים מכל הסוגים. ובנו מעין חנות ספרים ופרסומים לחנות, מדבקות ועוד רעיונות.

אני ממליצה להציץ ולראות, כל כך יפה. והכל ללא המחשב ופעלוליו. והכל ביוזמתם. נכון, לא תמצאו שם את דוסטויבסקי, מאיר שלו, פושקין, ולא את לאה גולדברג ופניה ברגשטיין.

תמצאו יצירתיות, יכולת הבעה, מחשבה והכל בכתב יד.

לי היה נדמה שכבר עושים הכל בטכנולוגיות של האלף השלישי. עד שבאתי וראיתי... נ"ב: יש תקווה שמהם יצאו מספרי הסיפורים של העתיד.

חשבנו, עופרה ואני, שכדאי לעשות איזה אירוע סביב זה, נראה מה יקרה. החופש כל כך מלא ועמוס שאין איפה לדחוף מחט. מחמאות למערכת החינוך.

שבת שלום! ברוריה

השבת השחורה שלי

מזכרונותיה של נטע גרינבאום

● **השבת השחורה** – הוא כינוי שניתן ליום שבת 29 ביוני 1946 שבו ערך השלטון הבריטי בארץ ישראל סדרה של פעולות כנגד היישוב היהודי שבמסגרתן הוטל עוצר על ערים קיבוצים ומושבים נערכו חיפושים מבית לבית, ורבים ממנהיגי היישוב נעצרו. המבצע, שכונה על ידי הבריטים "אגאתה" (Operation Agatha), היה גרסה מצומצמת של "מבצע ברודסייד", אותו תכננו הבריטים זמן מה לפני כן במטרה לשבור את כוחו של הפלמ"ח, להשאיר את ההגנה ללא הנהגה, ולמצוא מסמכים שיוכיחו את פעולותיה הלא חוקיות של הסוכנות (מתוך ויקיפדיה).

ליל שבת. השעות הקרירות של לפנות בוקר נוסכות שלוה על כל הישנים השקועים בחלומות. אפילו חום הקיץ הלוהט בחודש יוני לא מפר את שנת העמלים העמוסים לעייפה. אנחנו, הילדים, ישנים בחוץ תחת חופה לבנה, מעטה בד מחורר הנקרא "כילה" ששומר עלינו מפני היתושים. החשיכה עדיין עוטפת אותנו בדממה רוגעת. לפתע, המטפלת מעירה בקולניות את כל ילדי הכיתה. "למה לקום בשעה שלוש וחצי, הרי אמרו שהשבת אין גיוס לבציר", נשמעים קולות מחאה. שינה מתוקה מכסה אותי מעל הראש בסדין הקריר, העיניים עצומות אבל האוזניים פתוחות לשמע רעשים מוזרים, כאילו המוני טרקטורים מתקרבים וחודרים

למיטה. אני יוצאת מתוך הכילה, ואלומת אור חזקה טובלת ברעש מחריד, מקפיצה אותי בבהלה. עשרות הבזקי אורות קורעים את החשכה מסביב, ואז נשמע קולו של פנחס: "כל הילדים מתאספים ליד". בתדהמה שותקת ובסקרנות חסרת סבלנות אנחנו מצטופפים סביבו. והוא בסבר פנים חמורות אומר:

"הבריטים הקיפו את המשק עם כוחות צבא גדולים במטרה לחפש נשק ולעצור את אנשי הפלמ"ח וההגנה".

משהלה, המשוטט הקבוע ברחבי המשק בשעות הלימודים, שמכיר ויודע כל פינה, ממחר ושואל: "איפה יש מחסני נשק? אני לא ראיתי כלום". פנחס מרחיב את דבריו הראשונים ומסביר שהבריטים אסרו עלינו להחזיק נשק, אבל ידענו איך להסתיר ולהעלים את הנשק מפניהם. חברים מעטים עוסקים בהטמנת הנשק בקיבוץ במקומות מסתור מאד מתוחכמים. איש מאתנו אינו יודע היכן. הנשק הכרחי עבורנו כדי להתגונן ממתקפות של הערבים, הנשק חבוי היטב ולא ניתן לגלותו. השלטון הבריטי יודע שיש בקיבוצים נשק והחליט לערוך חיפושים ולקחתו בכוח. היום הם פושטים בהרבה קיבוצים, בכוחות עצומים, בטנקים ועם אלפי חיילים. הם וודאי יערכו חיפושים בבתים, במחסנים ובכל פינות המשק. אתם תמלאו תפקידי קישור. תלכו לרחבת חדר האוכל ותחכו ליד הספסל להוראות.

אנחנו נרגשים ונסערים. אני חשה בגרות לקראת קבלת התפקיד מבלי לדעת מה יוטל עלי. השחר עולה, ועם אור שמש ראשון אנחנו רואים חיילים אנגליים חמושים בנשק עומדים מאחורי גדר התיל ומעבר לשער מתקדמת שיירה של טנקים. שבילי הקיבוץ הומים מאדם. כולם ממהרים לכל הכיוונים, מתרכזים בעיקר ליד שער הכניסה. אנחנו מצטרפים אליהם, אבל החברים מגרשים אותנו בכעס ובצעקות. אנשי הקיבוץ עוד הספיקו לחזק את השער בכלים חקלאיים כדי להקשות על פריצתו, אבל הטנקים

המשך בעמוד הבא

השבת השחורה שלי - המשך...

אני קולטת, מבינה, לא שואלת, ומנסה לעזור לאבא הרפתן: "תן לי לשבת במקומך ואני אחלוב. אמלא את הדלי בחלב, ואם החיילים יבואו, יבינו שאתה רפתן ולא יגעו בך. הרי ממילא כל יום אני עובדת ברפת ונותנים לי לחלוב שלוש פרות". איך שהתיישבתי על השרפרף, קיבלתי "לטיפה" רצינית מזונב הפרה שהצליף בי בכאב, אך לא הרתיע וחלבתי מלוא הדלי. אבא האיץ בי ללכת ולמסור לישראל פתק, אך לא רציתי ללכת, דאגתי, מה יקרה אם יגלו את זהותו ויאסרו אותו. בדרכי חזרה אני רואה את החיילים מתרכזים עם מגלי מוקשים מסביב למקום אחד. המכשירים מזמזמים בעצמה, והחיילים מתחילים לחפור. בינתיים התאספנו הילדים ובמתח עקבנו לראות מהו אותו מטמון נסתר. דני הפטפטן אמר שהם בטח גילו סליק ומי יודע כמה נשק הם ימצאו. לא ארך הזמן עד שהחופרים נתקלו בצינור מים. אנחנו רצנו בשמחה לספר לתברים, והחיילים התרחקו באכזבה. לקראת צהריים חצר הקיבוץ הלכה והתרוקנה מחברים. על רחבת חדר האוכל נותרו שאריות של פרטי לבוש, עדות למאבק של החברים עם החיילים שגררו אותם למכלאות. אני לא הייתי עדה למה שהתרחש, למאבק האלים ולמכות האכזריות שהחברים ספגו מהחיילים. הילדים סיפרו לי בהתרגשות של דמעות שמי שהתנגד נסחב בכוח. חיים ורמי לא יכלו לעמוד מהצד כאשר גררו את הוריהם, ויחד אתם ניסו להפריע ולהכשיל את החיילים, שלא ריחמו על אף אחד ובמכות הכריחו את החברים לציית לדרישתם וכלאו את כולם במכלאות מוקפות גדרות תיל. למכלאה אחת הכניסו את מי שמצא על בגדיו מספר של המחסן, תעודה או פתק. למכלאה שנייה הכניסו את אלו שלא מצאו אצלם שום סימן מזהה. האנשים שהיו מבוקשים, כמו אבא ודוידקה, שהיה אחראי ארצי על רכישת נשק, לא נלקחו כי עבדו במקומות חיוניים, ברפת ובמטבת. דוידקה לבש שמלה, עטף את ראשו

סוף בעמוד הבא

שועטים אל השער, שוברים אותו, דוחפים את כל המחסומים ונכנסים פנימה. הם לא עוצרים מול תומת המגן של החברים שנאלצים לסגת ולפנות דרך לטנקים ולהמון החיילים החמושים הצועדים בעקבותיהם פנימה.

גילה חברתי ואני, אחוזות יד ביד מסתכלות במבט מפוחד ובחשש שמא נפגעו חברים. החיילים מציפים את הקיבוץ שלי, פורצים דלתות, משחיתים מכל הבא ליד.

בחדר האוכל המולה מהולה במתח לקראת הבאות. אני מחפשת את אבא כדי שיסביר לי מה קורה. אבא ודאי יודע הכול, הרי הוא תמיד עסוק בענייני ביטחון. פנחס אמר שהבריטים מחפשים את אנשי ההגנה. אולי אבא מבוקש? כל מי שאני שואלת אם ראה את אבא, אינו יודע לענות. בתוך ההתרגשות והמתח ניגש אלי ישראל, חבר הקיבוץ, צעיר מאבא, שעוסק בנושאי ביטחון: "לכי לרפת ד', הוא מצווה, "אבא שלך נמצא שם. הוא ימסור לך פתק בשבילי". ידעתי בדיוק היכן רפת ד' המרוחקת ביותר, ממש ליד הגדר, אבל מה לאבא ולרפת? אינני מבינה. במלוא חשיבות אני נעה בצעדים מהירים, אך לא יכולה שלא לעצור מדי פעם, מופתעת למראה חיילי הכומתות האדומות הסורקים כל מקום, חופרים בגינות ובדשאים, מרימים מרצפות, מחפשים את מחסני הנשק הסודיים (הסליקים) תוך שנעזרים במכשירים המשמיעים צפצוף בכל מקום שנמצאת מתכת כלשהי. בריצה מבוהלת אני נכנסת לרפת, נושפת ושואפת את ריח הזבל. לא אבא מקבל את פני, אלא להקת זבובים עליזה. אני מנפפת ידי ימינה ושמאלה אך לא מצליחה לגרשם. רצה לאורך הרפת ופתאום, שומעת את קריאתו הבוקעת מבין שורת הפרות. מתקרבת ורואה כובע גדול ומגפיים. אבא יושב על שרפרף עם דלי חליבה בין ברכיו. "אבא, למה אתה כאן, הרי אינך רפתן, אני רואה שלא הצלחת לחלוב אפילו טיפת חלב!". אבא מקרב אותי אליו ולוחש: "הבריטים מחפשים אותי ועוד כמה אנשים מהקיבוץ. אם אהיה בין העצורים אני צפוי למעצר ולמשפט. העבודה ברפת נחשבת לחיונית ולכן לא יעצרו את הרפתנים".

השבת השחורה שלי - המשך...

יכול היה לדבר בגלוי ולספר איך תכננו ועמלו בלילות להסתיר את הנשק מפני הבריטים, במיוחד לפני אותה "שבת שחורה". ההודעה הראשונה על מה שעומד להתרחש, סיפר, התקבלה כשבוע לפני התאריך הנ"ל. נערכנו קומץ אנשים שידעו על מחסני הנשק בקיבוץ. בלילות חפרנו סליק חדש בעומק ארבעה מטר לתוכו הכנסנו את מרבית הנשק שהיה חבוי בסליקים האחרים וכיסינו ברצפה עליה הערמנו שקי תערובת לרפת וללול. את הנשק ששימש אותנו בשוטף, הכנסנו לתוך חביות וקברנו בשטחי הבנות בעומק של כמה עשרות מטרים.

שנים עסק אבא בפעילות הסודית, בעבודה הלילית. אבא היה אחראי על מחסני הנשק בקיבוץ ובאזור. עם סיום השלטון הבריטי ופרוץ מלחמת העצמאות נפתחו הסליקים, הנשק הוצא מהם ונמסר לידי החברים והחברות להגנת הקיבוץ.

נטע גרינבאום

השעה טובה!

אקרו וליא אלתר

אילדיס אילאר ואורי

שהאיזו אילינו אקאיה

בהצחה אכט ואנו!

במטפחת כאחת המבשלות, עד שלא ניתן היה לזהותו.

בתפקידי כמקשרת בין אבא וישראל, חזרתי לרפת בריצה כדי לדווח לאבא על ההתרחשויות, על המעצרים, על החברים הכלואים מאחורי גדרות התיל, על הילדים שרצים הלך ושוב עם מיכלי מים ואוכל לחברים. נכנסתי לרפת, מדלגת לכל אורכה, מחפשת את אבא ואבא איננו. רוצה לקרוא לו, אבל הדמעות חונקות והקול לא נשמע. הייתכן שלקחו את אבא? יישלחו אותו לבית הסוהר, אולי לעכו. ישפטו אותו! מה יקרה לו? אני חושבת בפחד. פתאום, מאי שם מגפים שחורים מהלכים על ריצפת הבטון ברפת, מופיע הרפתן, אבא! במבט דואג מבקש הוא לדעת מה קורה. אני, בהתרגשות משליכה מילה פה ומילה שם, חוזרת ומספרת. אבא שותק, מוסר לי פתק לישראל. הלכתי למגרש, הסתובבתי בתוך המכלאות עד שמצאתי אותו. ישראל, מחייך, מאיר לי פנים ואומר: "תגידי לאבא שלך שעשינו עבודה מצוינת, הכול במקומו". שעת צהריים. שרב כבד. כולם חשופים לשמש הלוהטת ללא רחמים. מגרש הכדורגל הופך לזירת התכתשות כאשר החיילים התחילו בכוח להעלות את החברים על משאיות. המוני נשים וילדים צובאים על גדרות המכלאות, נפרדים. אין בכי, אין גילויי התרגשות, רק המבטים מביעים את אשר מתחולל ונחנק בלב פנימה.

אני חוזרת לרפת. חצר הקיבוץ עזובה והרוסה. אבא צועד בכבוד לקראתי במגפיים מכוסות בוץ וזבל, מסיר את כובעו הגדול, מקבל את פני בגלוי, בבגדי העבודה הכחולים. המתח חרוש על פניו, הוא דואג לחברים שנעצרו ויובלו למאסר. הולך למזכירות הריקה לחזור לפעילות הבלתי שגרתית, לקבל דיווח ולפעול.

סוף דבר: החברים נלקחו למחנה ברפיה, ורק לאחר מספר שבועות שוחררו.

גם לאחר השבת המחרידה שקבלה את השם "השבת השחורה", אבא לא גילה לי איפה הסליקים, ורק לאחר סיום השלטון הבריטי

אחרי שלושים שנה....

לאשדות למסור את מפתחות הדירה ולהפרד מכולכם לשלום.

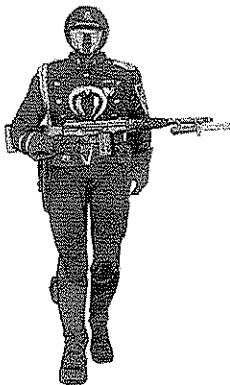
השיחה שתוארה כאן התקיימה לפני יציאת העלון האחרון, אך מסיבות טכניות לא נכנסה. בינתיים חלפו מספר שבועות, ובשיחתנו האחרונה נשמע יוסוף מפוייס ונינוח הרבה יותר, כמי שכבר השלים עם העובדה שהפרק הזה באשדות נמצא מאחוריו. 'מה שלא יהיה, אני לא חוזר יותר לשמירה', הוא מצהיר בנחרצות. בינתיים חותם אבטלה ואחר כך... אלוהים גדול.

אני: אתה ישן טוב בלילות?
הוא: אגיד לך את האמת, בקושי ישן. לא רגיל לישון בלילה.

אני: אתה כועס על מישהו?
הוא: לא כועס על אף אחד. חס וחלילה.

קצת היסטוריה למי ששכח: ב-84 הגיע יוסוף חטייב לאשדות על תקן שומר שכיר והחליף שני שומרים מכפרו שפרשו לגימלאות. ב-87 גוייס למשמר הגבול. ב-98 לקח חופשה כפויה של מספר חודשים ואחריהם שב לשמירה באשדות בהסדר מיוחד. לפני כחודשיים בוטל ההסדר בשל קיצוצים והוא קיבל מכתב פיטורים. הפרידה מאשדות קשה לו, קשה מאד, אבל הוא משתדל לקחת את הדברים בצורה מפוכחת, לראות קדימה. 'אתה מוזמן לבקר אצלי בבית', הוא אומר לפני שאנחנו נפרדים, 'בעצם כולכם מוזמנים'.

אבנרון

שבוע לאחר שסיים בעל כורחו את עבודתו כשומר הלילה הנצחי של אשדות, התקשרתי ליוסף ח'אטיב, לדרוש בשלומו ולשמוע מה התחדש מאז נפגשנו לאחרונה. מסתבר ששתי מכות נחתו עליו בשנה האחרונה בזו אחר זו - מות אישתו האהובה ואם ילדיו, וכעבור חודשים אחדים, פיטוריו ממקום עבודתו הקבוע מזה שלושים שנה.

אני: מה העניינים?

הוא: הכל בסדר. מה שלומך?

אני: שמעתי שפיטרו אותך, זה נכון?

הוא: כן, בסוף החודש מסיים.

אני: ציפית לזה?

הוא: היו רמזים, אבל לא ציפיתי לקבל את זה ככה.

אני: מה זאת אומרת רמזים?

הוא: נאמר לי שמשמר הגבול ביטל את ההקצבה. בהתחלה היו דיונים, אמרו לי אתה יכול להמשיך בתנאי שתשלם על החדר באשדות. אמרתי בסדר, רק תעלו לי את המשכורת. אמרו לי נבדוק ולמחרת קיבלתי את מכתב הפיטורים.

אני: איך קיבלת את המכתב?

הוא: בארבע בבוקר התקשר אלי שאל אלתר, תגיע ללול נשתה קפה אמר לי.

אני: מה עשית?

הוא: ניגשתי ללול, למשרד, שם נתן לי ליד מכתב פיטורים לשלושים ליוני. אמר לי מצטער אני עושה את זה בלב כואב.

אני: הופתעת?

הוא: קיבלתי את זה קשה. עוד לא התאוששתי מהמוות של האישה ובאה לי המכה הזו. החזירו לי את האישה חזרה ללב.

אני: כמה ילדים יש לך?

הוא: יש לי שלושה. שני בנים ובת. הבכור בן 22, השני חייל והקטנה בת שבע עשרה וחצי גמרה עכשיו תיכון. אני דואג להם ויש דודה, אחות של אשתי, שעוזרת מאד.

אני: מה תעשה?

הוא: נחפש עבודה חדשה, מה לעשות? אלה החיים; איך אומרים? נסגרת דלת נפתח חלון. בינתיים מתכוון לעשות שיפוץ בבית, לבנות עוד חצי קומה. קניתי צבע. צריך גם לעשות טסט לאוטו. ביום שלישי אגיע

להיוולד בקיץ - תובנות מחכימות של עמליה דיין

להשוויץ. אני, כל-כך לא אהבתי את זה, שהזהרתי את הורי שאני בשום פנים ואופן לא רוצה בת-מצווה או מסיבה. אפילו איימתי שאברח מהבית אם אראה שמתחילות הכנות למסיבה כלשהיא.

כאשר כבר עברנו לקרית-חיים, הצליחה אמא להערים עלי והזמינה חלק מהדודים שכאילו באו סתם להתארח בחופשת הקיץ, וסידרה לי יום הולדת לגיל 15. ושוב כל הניגוסים של 'תנגני לנו', 'תשירי', 'תדקלמי לנו משהו'....".

כשכולם התפזרו, התפרקתי בשאגות, ויותר לא העזו לעשות לי חגיגות יום-הולדת כי פשוט שנאתי לעמוד במרכז תשומת הלב הציבורית משפחתית.

הורי, שהיו חלוצים של "בני-עקיבא" וחיו במצפה' עבדו בסיקול "יער צבי" ואבא גם עבד בסלילת כביש מנחמיה – אשדות-יעקב, ובנית פילבוקסים בשדות קיבוץ מסדה ושער-הגולן. כשתקפו את אמא צירי לידה בשבת, הם נסעו, תחת פיקוח נפש לבית-החולים "שוויצר", אבל אני מיאנתי לצאת וחיכיתי לשעות הקטנות של הלילה שבין שבת לראשון 14 ביולי 1940. והייתי התינוקת השניה שנולדה לקבוצה אחרי בן ראשון.

הורי התלבטו בנתינת השם ואז הגיע מזכיר הקבוצה ואמר להם: מה אתם מתלבטים, תסתכלו על הסמל שלנו- שני לוחות הברית שעליהם כתוב "תורה ועבודה". כל-כך פשוט. זה ממש עמליה. ההורים קפצו על המציאה, כי עמליה נשמע טוב גם בשפות אחרות, והתקבל טוב גם אצל הוריהם. אז, מיהרו לכתוב ולהודיעם שנולדה להם נכדה וקיבלו בחזרה גלויה עם ברכת 'מזל-טוב' ואבא שלי עתיד להצטער כל חייו על שאותה גלויה הלכה לאיבוד.

לבסוף, לאחר שנתיים של ציפיית שווא לחבריהם ולמשבצת קרקע שהובטחה להם ולא קבלו מהמוסדות המיישבים, הקבוצה התפרקה.

סוף בעמוד הבא

מה זה אומר להיוולד בקיץ? לי זה אומר לאהוב מאוד את הימים החמים שבהם יש המון אור ושמש, ימים שבהם מבשילים המון פירות שאני אוהבת, ואפילו העגבניות אדומות וטעימות מאוד. בימות החורף, כשאני קונה עגבניות, הן נראות כמו סובלות מאנמיה קשה: חיוורות, ירקרקות כאלה; ואני מניחה אותן על אדן החלון כדי שיקבלו עוד קצת שמש ויאדימו ויבשילו. והתאנים מבשילות בקיץ והמנגו המתוק מבשיל ובשנים האחרונות יש גם דובדבנים אדומים-שחורים ואפילו זן לבנבן. בסיכום אני ילדת קיץ.

בחורף, כשקר, אני מרגישה שאני מתכווצת והאוזניים, החוטם וקצות האצבעות בידיים וברגליים קופאים לי. ואני מרגישה שהייתי שמחה להיכנס למאורה כמו דב וללכת לישון עד בוא האביב. מראה של שלג יכול לשמח אותי 'רק' כי לדובדבנים תהיה מנת קור, החשובה להם, אבל מבחינתי, אם לא היה צריך גשם וקור הייתי שמחה לקבל שתי עונות בלבד: אביב וקיץ.

המגרעת היחידה של מי שנולד כמוני בימי החופש הגדול, זה שקשה יותר לחגוג יום הולדת לכל הכיתה. כשהייתי קטנה וזה היה מזמן, לא היו טלפונים ניידים ואי-אפשר היה להודיע לכל ילדי ואני זוכרת רק יום-הולדת אחת שחגגו לי עשר, כלומר בסיום כיתה ה'. הספקתי ללמוד כיתה א' וכיתה ב' בבית הספר בכפר-חסידיים כאשר במהלכה החלו הקרבות שאחרי כ"ט בנובמבר 1947. אבא שלי היה מגויס כאיש "ההגנה" ודוד אחד שלי אהוב נפל בלטרון במלחמת השחרור, אז ברור שלא היה מתאים לחגוג... ואחרי זה עברנו לגור בתל-חנן והגיעו ימי הצנע, ורק בתמוז תש"י עשתה המשפחה מאמץ מיוחד לחגוג לי יום-הולדת. לומר לכם שנהניתי יהיה מוגזם, כי הייתי גם התוכנית האומנותית של האירוע. אמא שלי היתה מאוד גאה בכישורי האומנותיים, למרות שהתעודה שלי לא היתה מבריקה כמו של ניילי אחותי שאצלה הכול היה "טוב מאוד". אלא שאמא יהודיה לא יכולה לוותר על האפשרות להשוויץ בילדיה המופלאים, ולמזלי היו לי כמה כישורים שאמא יכלה

להיוולד בקיץ - סוף

מצל טוב!
 אקרון וניצן ראובני
 אהולדת הבן - רומ
 אח איואל וצירן
 אראלי ואריק ראובני
 אהולדת הנכד
 מצל טוב אמסחה!

מצל טוב!
 אאליזה ושראליק ברקאי
 אהולדת הנכדה - יצר
 בת איפתח ואלי
 מצל טוב אכל אמסחה!

מצל טוב!
 אדנה ואל אדאר
 אהולדת הבת - נצמי
 אחות אמאר וצומר
 מצל טוב אמסחה!

אז למרות הכול, אני אוהבת את הקיץ מאוד, והשנה החליטו ילדיי, שיוכל וחצי (75) זה תאריך יפה כדי לחגוג. נאספנו בתל-אביב, שלושת ילדי עם בנות הזוג, ושתי הנכדות הנפלאות שיש לי, וחגגנו בגלידריה "אייסברג"; אני על גלידה מתוקה אך נטולת סוכר והם עם סוכר ובטעמים שונים. זה היה שונה מפעם קודמת, אז החליטה אילתי לחגוג לי במסעדת בשרים על אם הדרך עם סטייקים דרום אמריקאיים. הודיתי לה, אך הודעתי לה נחרצות שבפעם הבאה אני מוותרת על סטייקים ובשרים ורוצה רק גלידה. נראה לכם ילדותי? אבל אני כזו שאוהבת גלידות ופירות של קיץ וגפ וסרטים, במיוחד של וולט דיסני.

אז מזל-טוב לכל ילדי הקיץ **התמוזיים** ולילדי חודש **אב** ושבת שלום לכולם.

עמליה דיין בת-ארי

מהספריה מבקשים

אנא בטובכם, ספרים שאתם מוציאים מהבית שימו על מרפסת הספריה. גם ישנים ואפילו אם הם, הספרים, ראו ימים טובים יותר. אל תזרקו לפחי אשפה או לכל מקום אחר. ספרו גם למי שלא קורא עלון, על האפשרות הזאת.

תודה, ברוריה

מי ומה באשדות

ומשם לאשדות, כולל עליה משמעתית בנתיב החזרה. אתיקה אומרת שהצעידה, המתקיימת בדרך כלל בשעות אחר הצהריים המאוחרות, נמשכת לפחות עשרים שנה במסלול הנוכחי, וקדמו לה צעדות מאשדות לאפיקים שפסקו בגלל הסכנה שבחציית כביש ראשי. 'אף פעם לא משעמם לנו' מכריזה אתיקה, ולמרות המסלול הלכאורה חד-גוני רואים בכל פעם דברים שמתחדשים. אתיקה מפרגנת לחברתה שמתקרבת לשמונים, שבזכות צעידתה היומיומית, שומרת רוח צעירה וחיונית.

קטיף המנגו בדושן החל השנה באיחור של לפחות שבועיים, וזאת בעיקר משום אירועי אקלים קיצוני שהתרחשו פעם אחת בחורף (הקרה של דצמבר) ולאחר מכן השרבים של חודש מאי, שהסבו נזק לא קטן למטעי המנגו ברוב חלקי הארץ. התמונה המסתמנת היא שחלק אחד של העץ (המזרחי בדרך כלל) שופע יכול בעוד הצד המערבי של אותו עץ דליל מאד. לבעיית האקלים חברה צרה נוספת, והיא חודש הרמדאן ובעיקר סיומו, שהקשה על השגת פועלי קטיף מיומנים בשל הצום. אבל... לצד החסרונות שצויינו ישנם כמה יתרונות, שהבולט בהם הוא שהפרי השנה לא ממהר להבשיל על העץ, מה שנותן אופציה להמשיך לגדול ולהתנפת, ובסופו של יום, הגודל מתבטא במשקל, שמתבטא ביותר כסף. וכך, למרות היבול הנמוך יחסית לשנים קודמות, עדיין מוקדם להספיד את העונה, ואם צפויות לנו בשלב זה הפתעות, הרי שהן בעיקר לטובה.

על רקע יציאת פועלי הגדה לחופשת יעד אל פיטר' בשבוע שעבר, החליט ש. מידלר שלא לעצור את הקטיף והביא לשטח שתי קבוצות. האחת - עובדים תאילנדים שרובם גרים באשדות יעקב ועובדים בדרך כלל בענף התמרים. הקבוצה השניה - קבוצת פועלים מנפאל הרחוקה שמתגוררים במושב ירדנה, ועובדים בעיקר בענף תבלינים (ראה תמונה). בתחילה חשבו ליצור בין הקבוצות תחרות סמויה שתגביר את הפרייה, אלא שעד מהרה התברר לנו שמה שהתאילנדים שכתו, סוף בעמוד הבא

ימים אחדים לאחר צאת עלון מס' 1464, צילצל אליי שאול אלטר בתוקף תפקידו כמנהל עסקי הקהילה, וביקש לתקן שני דברים שפורסמו במדור 'מי ומה' הידוע בכינוי 'צהובון'. האחד, נוגע למתחם הסמוך למגדל המים עליו נכתב שהוא מוזנח וחסר צבע על רקע תפארת המגדל המשופץ. המקום שציינת, אמר שאול, מיועד לשתילת דשא חדש בתוספת צמחיה. לא חלפו אלא ימים אחדים, ובמקום בו היה 'דשא מוזנח' הוכשר כבמטה קסם מצע קומפוסט, שעליו נשתל דשא חדש דנדש, כשלצד הדשא גינת צמחים מטופחת שתייפה את סביבתה ותעניק לה צבע מיוחד. 'המקורות שלך לא טובים', אמר לי שאול, ולא כל כך ידעתי מה לענות לו.

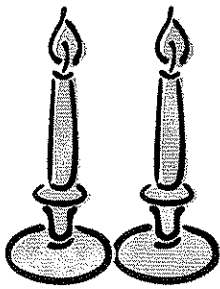
הדבר השני שביקש שאול לתקן, נגע לדבר הרע והמצחין שנדף ממתחם חלוקת הדואר. בעקבות תלונתה של עדה, מחלקת הדואר, אמר לי שאול, ניגשתי אישית לבדוק את פשר הריח, ואז התברר שמקורו במחסן סמוך השייך לדני זאבי. בעקבות פנייתי, מציין שאול, ניקה דני את המחסן ומצא שם פגרי חתולים, שלאחר שסולקו מהמקום נעלם גם הריח. 'תבדוק להבא את המקורות שלך', המליץ לי שאול בחום, 'נראה לי שהם לא אמינים'.

אז ראשית אני מתנצל שבשני המקרים המתוארים, הדיווח בא ממני, ואני, כלומר חושיי, הם מקור המידע היחיד עליו הסתמכתי, היה לוקה בחסר, ואפשר שגם לא מהיימן במיוחד. אחר כך חשבתי עם עצמי שאילו מנהל עסקי הקהילה, שעושה לטעמי עבודה יוצאת מהכלל, היה מדווח במדורו בעלון אשדות על הארועים הנ"ל, הרי שפרסומם של 'הדברים הלא אחראיים' של כותב שורות אלה, היה נמנע מראש. רוצה לומר: עשית ולא דיווחת, כאילו לא עשית.

הצמד אתיקה שיפר וחנה ארז עשה במו רגליו קילומראז' כה גדול עד כי ראוי לבדוק אם לא נשבר כאן שיא גינס. לשתיים הללו, מסלול הליכה קבוע שמתחיל בשכונת התמרים (ביתה של אתיקה) מגיע עד נהריים

מי ומה - סוף

שטח בן 830 דונם, שבהסכם השלום עם ירדן קיבל מעמד מיוחד, שאיפשר לישראלים להכנס אליו ללא דרכון או כל אישור רשמי אחר ולחקלאים האשדותיים, לעבד שטחים שבבעלותם. מרגע סגירת הגשר (קרוב לשנתיים) ועד כתיבת שורות אלה ממש, לא נעשתה שום פעולה אפקטיבית לתיקון הגשר או החלפתו, ועתה, כאשר קיבלו הירדנים הודעה על כוונה כזו, הם לא ממהרים (בלשון המעטה), לתת תשובה, והמבין יבין. לא נעים להגיד, אבל הסכם 'נהריים בקורה' שנחתם בין המדינות בטקס רב-רושם שהתקיים בשלהי 1994 ואמור הסתיים רשמית ב-2019, פג תוקפו הרבה לפני תאריך התפוגה. אם יש סיבה מדוע ישראל הרשמית לא מוחה על כך, הרי שאין הסבר הגיוני מדוע האשדותיים, שהם המשתמשים בקרקע ובעלי זיכיון להכנסת מבקרים לאי השלום, מחרישים ולא אומרים דבר. מה דעתכם?

את life!

עלון 1465

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

הנפאלים המאד נחמדים (וגם דוברי אנגלית לא רעה) טרם למדו. אז נחכה עם זה לעיד אל פיטר הבא.

ועוד בעניין הליצ'י, שהשנה איכזב קשות את קהל מעריציו באשדות. מסתבר שבקרב מלוכסני העיניים שעובדים בגד"ש (ירון כינה אותם 'סיירת מובחרת') החליט מאן דהו מתוך רצון טוב וכנה להיטיב עם העצים שסמוכים למשרדי הגד"ש, להעטיר עליהם מנה גדושה (מדי) של דשן חנקתי, אלא שמרוב אהבה, אחד העצים נחנק והתייבש. בתחילה נראה היה שהתפילות עזרו הוא מתחיל להתאושש ואחד מענפיו אף החל להוריק, אך היה זה מקסם שווא זמני, ובתוך זמן קצר נפח העץ את נשמתו. על זה אמרו חז"ל: כל המוסיף - גורע.

והרי תעלומה - עובדי דואר אשדות מחפשים בימים אלה מי העלים את גליונות 'בעמק וברמה' מחדר הדואר, יומיים בלבד לאחר שהונחו על הדרגש. אחת הסברות היא שמישהו שמצא עצמו נפגע מאחד הפרסומים שם, החליט לבוא חשבון עם העיתון והעלימו. אם ידוע למי מכס או מכך, מה עלה בגורלם של הגליונות הללו שנחטבו בעמל רב, מוזמן לשתף אותנו.

על תלאות הגשר המוביל לאי השלום נכתב כאן כמעט הכל. אז הנה תקציר הפרקים הקודמים: בחודש דצמבר 2013 החליט צה"ל משיקולי בטיחות להציב קוביות בטון בכניסה לגשר ביילי שמוביל לאי השלום -